

[Bmann.]

hvad vi heller ikke har ret til fra denne talersti. For det første er det helt åbenbart, at der bredte sig en almindelig utilpashed ved, at denne beskatning, som engang var udtryk for en rigtig tanke, men som senere er blevet kuperet gang på gang og gjort til intet, efterhånden kun vedrører erhvervsansliggende, mens de meget, meget store avancer, som ligger på det private felt, og som er fuldstændig uretfærdige, ikke røres. Jeg deler fuldstændig hr. Jens Fogeds utilpashed ved denne skævhed i denne beskatning.

For det andet har vores drøftelser i udvalget åbenbart, at man fra borgerlig side mener, at de stigninger, der finder sted på ejendomme, alle er konjunkturstigninger, som bør være skattefrie — formentlig ud fra det synspunkt, at man skal kunne genanskaffe. Ja men der er en sondring her. Der er noget, der hedder devaluering af kronens værdi, det er den almindelige konjunkturstigning. Vi plejer at anslå den til 6 pct. om året, og det holder nok stik. Men så er der en anden stigning herudover, som falder på fast ejendom, og som bevæger sig fra de 6 pct. og op til en 10-12 pct. Det er en reel stigning; det er en reel værdistigning, og det er den, som det er retfærdigt at samfundet får del i.

Der har været meget stor ståhej om denne beskedne lovgivning; der har været det i pressen, der har været det fra organisationernes side, og det er åbenbart, at her går der en frontlinje i dansk politik. Det drejer sig for nogle om at bevare formuerne. Det drejer sig ikke bare om at bevare dem, men også om at få dem til at forøges.

Jeg kan ikke se, at der i og for sig er grundlag for den forargelse, der er givet udtryk for. Under udvalgsbehandlingen er vi stødt på problemer, det er da rigtigt. Med hensyn til de små fortjenester i form af særlig indkomst havde finansministeren allerede åbnet udvej for, at fortjenester under 6.000 kr. ikke beskattes. Det var en god og demokratisk ting. Man rejste spørgsmålet om branderstatninger. Ja men der ydes en henstand; derfor kan denne lovgivning aldrig nogen sinde komme til at berøre en igangværende erhvervsvirksomhed. Alligevel er man imod lovgivningen. Der var usikkerhed om, hvordan det ville virke at erstatte afståelsesafgiften med særlig ind-

komstskat. Godt, så tog finansministeren dette kapitel ud af lovgivningen. Alligevel var der utilfredshed. Alligevel kunne man ikke overskue det. Der blev anført, at de små landbrugsejendomme efter den beskatningsregel, der var foreslået, blev ramt særlig hårdt. Finansministeren kom med et ændringsforslag. Det hjalp ikke. Lovgivningen var stadig væk uoverskuelig. Tilbage står det spørgsmål: hvad skulle finansministeren egentlig have gjort for at tilfredsstille de tre borgerlige partier andet end at slette denne lovgivning totalt?

Der er en meget bemærkelsesværdig mindretalsudtalelse i betænkningen om det hektiske udvalgsarbejde. Nu blev det åbenbart, hvem der var forfatteren. Forfatteren til det „hektiske“ var åbenbart hr. Bernhard Baunsgaard. Jeg ved ikke, hvem der har været hektisk i det udvalg andre end hr. Bernhard Baunsgaard. Jeg ved også, at hvis udvalget som helhed havde administreret sin tid bedre, så havde der været rigelig tid til at få opklaret alle disse tvivlsspørgsmål, som hr. Bernhard Baunsgaard ikke mener er opklaret.

Det er et meget tyndt grundlag, man fra radikal side tillader sig at stemme imod dette forslag på. Man siger fra radikal side i tide og utide, at man ikke skal betale sin nabos skat; man siger også, at arbejdsfri fortjenester skal beskattes. Hver eneste gang det kommer til stykket og vi skal til at beskatte eller bare en lille smule forhøje beskatningen af de arbejdsfrie indtægter, hvor er så de radikale henne? Så er de sammen med venstre og konservative. Jeg er ikke i tvivl om, at alle, også de radikale, har forstået, hvad denne lovændring går ud på, og jeg vil afvise, at der har været tale om noget som helst i udvalgsbehandlingen, der kan betegnes som uforsvarligt. Det er derfor ikke rigtigt at fremhæve her fra folketingets talerstol, at der har været tale om en uforsvarlig udvalgsbehandling.

Men det kunne da godt være, at vi skulle besinde os på nogle regler i udvalgene om, i hvilket omfang der kan stilles spørgsmål, og på hvilket tidspunkt disse spørgsmål kan stilles. Jeg synes ikke, der skal være nogen begrænsninger i så henseende, men der skal være regler om, at man kan ikke stille spørgsmål, som ikke vedrører lovforslaget, og som kun har almindelig akademisk inter-